

SFÚ - 23. září 2014

Daňový subjekt, obchodník s pohonnými hmotami, který mimo velkoobchodní činnost rovněž provozoval síť čerpacích stanic, a který nakupoval původně pohonné hmoty výhradně od tuzemských dodavatelů včetně spotřební daně, se rozhodl nakupovat pohonné hmoty v režimu podmíněného osvobození od spotřební daně. K této činnosti využil zavedené daňové sklady v ČR a pohonné hmoty mu byly do těchto daňových skladů přepravovány prostřednictvím železničních cisternových vozů v ucelených vlakových soupravách z jiného státu Evropské unie.

Správce daně na základě indicií získaných v rámci vyhledávací činnosti zahájil u tohoto daňového subjektu, registrovaného jako měsíční plátce daně z přidané hodnoty, daňovou kontrolu daně z přidané hodnoty.

V průběhu daňové kontroly bylo zjištěno, že kontrolovaný daňový subjekt nakupoval pohonné hmoty v režimu podmíněného osvobození od spotřební daně postupně od dvou tuzemských obchodníků, z nichž první, jako čtvrtletní plátce daně z přidané hodnoty, nepodal daňové přiznání a daň do státního rozpočtu neodvedl. Druhý tuzemský obchodník, rovněž nejprve čtvrtletní plátce daně z přidané hodnoty, sice daňové přiznání podal, ale příslušnou částku daně z přidané hodnoty do státního rozpočtu neodvedl v důsledku uplatnění fiktivních daňových dokladů, které jeho vlastní daňovou povinnost de facto eliminovaly. Za následující měsíční zdaňovací období již ani tento obchodník daňové přiznání k dani z přidané hodnoty nepodal a daň z přidané hodnoty neodvedl.

V rámci daňové kontroly bylo dále zjištěno, že pro obchodované pohonné hmoty mezi dvěma daňovými sklady byl vytvořen řetězec obchodníků s tím, že pro existenci tuzemských dodavatelů kontrolovaného daňového subjektu nebylo správcem daně shledáno v obchodním řetězci žádné ekonomické opodstatnění, neboť by mj. po splnění svých daňových povinností prodávali pohonné hmoty se ztrátou.

Po vyhodnocení veškerých zjištěných důkazních prostředků tak správce daně mohl v souladu s tehdy aktuální judikaturou jak Nejvyššího správního soudu, tak s judikaturou Evropského soudního dvora (vyjádřenou zejména v rozsudcích ze dne 12. 1. 2006 ve spojených věcech Optigen Ltd. (C-354/03), Fulcrum Electronics Ltd. (C-355/03) a Bond House Systems Ltd. (C-484/03) a ze dne 6. 7. 2006 ve spojených věcech Axel Kittel (C-439/04) a Belgický stát (C-440/04), konstatovat, že kontrolovanému daňovému subjektu nelze přiznat nárok na odpočet daně z přidané hodnoty v celkové výši Kč 85.420.670,-, a to z toho důvodu, že o záměru neodvést daň z přidané hodnoty na straně jeho dodavatelů věděl, nebo přinejmenším vědět mohl, a přitom neučinil adekvátní opatření k tomu, aby se takový stav pokusil eliminovat.